

Fény sugarán

Evangeliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Féléb Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Az irgalmatlan szolga

eljárását mindenki felháborítónak tartja. S mégis, mégis — minduntalan találkozzunk vele a mindennapi életben.

Talán azért nem ismertél még rá, mert cselekedetének a legsúlyosabb pontját: a fojtogatást tartottad csak szem előtt s nem vitted ezt át lelki térre.

Nézzük csak meg, mi a példázat lényege. Valaki, akinek az Úr minden bűnét megbocsátotta, elfedezte, — nem hajlandó felebarátjának vele szemben elkövetett kicsiny sértéseit, mulasztásait megbocsátani. Valaki, akit az Úr minden tökéletlenségével, gyarlóságával együtt végtelen türelemmel hordoz naponként és minden jóval ellát, nem tudja szeretettel elhordozni környezetének a gyarlóságait.

Ha gondolatban sorra vesszük azokat, akiknek a körében élünk, bizonyára mindenkin találunk kivétnivalót, fogyatékossgot, amely nekünk kellemetlen. Ha a többiek ugyanezt tennék, vajjon téged kivénnének-e a sorból? Azt gondolod talán, hogy mindenkivel nehéz együtt élni, csak veled könnyű? Lehetséges, hogy ezt komolyan gondolod?

Látod, tégedet is hordozni kell. Még embereknek is sok türelemre van szükségük veled szemben. Mennyivel inkább hosszútűró kegyelem az Úr részéről, hogy még mindig meghagy a helyeden és fárad veled. Ó minden, de minden hibádat ismeri, még azt is, amiről eddig sejtelled sincs. Milyen tömege lehet ez a tehernek.

Ezért ne folytasd úgy tovább, mint eddig. Ha úgy érzed, hogy valaki lénye, eljárása nehéz neked, — gondold arra, mi mindent kell hordozni téled másoknak s mit hordoz szüntelen az Úr. Arcod, hangod rögtön megváltozik erre.

A legértékesebb a földön a szeretet. A szeretet gazdagság s életünk boldogsága. Az irgalmas samaritanus nem kérdezte, hogy milyen nemzethez tartozik az, aki segítségre szorult. Ezt a szeretetet s a hordozni tudást egyedül a nagy Samaritanustól, az Úr Jézustól tanulhatjuk. Nemcsak élete példája által, hanem áldozata által, mellyel örökre megmentette a lelkiünket. Aki ezt megértette, annak szíve élete fogytáig hálával van tele, s az nem tud más lenni felebarátaihoz sem, mint irgalmas, türelmes és szeretetteljes.

† T. E. d. f.

Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága. Jer. sir. 3:22.

Eljegyezlek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítéllettel, kegyelemmel és irgalommal jegyezlek el. Hós. 2:18.

Isten gazdag irgalmasságban. Eféz 2:4.

Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas. Lukács 6:36.

Kicsiny tag s nagy dolgokat visz véghez. Ismeretlen emberrel kezdem. Annaniásnak hívták, Egyiptom királya volt. Valamelyik napon Annaniás Görögország hét világbölcsének egyikéhez, Bioshoz áldozati állatot küldött azzal a kéréssel, hogy válassza ki, *ami belőle a legrosszabb s a legjobb rész.* A bölcs a nyelvet küldte vissza.

Nem volt-e igaza?

Jót és gonoszt egyaránt vihet a nyelv véghez.

Gyűlöletet vethet és vihart arathat.

Bátorságot, hősiességet ébreszthet.

Szóihat keserűn s lehet beszéde méznél édesebb.

Egyik emberi szívből a másikba pattan a beszéd nyíla; romból vagy épít. A kimondott szó hatalom. Vigyázzatok!

Igaza van Jakab apostolnak, amikor a nyelvet tűzhöz hasonlítja, amely erdőt boríthat lángba.

Evvel áldjuk az Istent és Atyát.

Evvel átkozzuk az embereket, akik az Isten képére teremtettek. Ugyanabból a szájból jó ki áldás és átok.

Atyámjait, nem kellene ezeknek így lenni!

»Hallotta már? Bizalmas, csak magának mondom — így szokott kezdődni s azután megszórással, ítélkezéssel végződik. Mennyire szükségünk van az Úr figyelmzetetésére: *»Ne szólj a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot!«* Msképpen állana a világ, ha az emberiség Istennek legalább ezt az egy parancsolatát betartaná.

Ha másokról beszélünk, amit mondunk, messze elhat. Jóvátenni soha nem tudjuk. Még ha nem is hiszi el valaki mindazt, amit állítunk, a fulánk benne marad.

Hányan káromolják nyelvükkel könyvelmüen az Istent! S hányan kívánták azt, hogy bár lettek volna süketek és néma, amikor a mérgező szó lelkükbe hatolt! Bár soha ne hallották volna meg! Késő. Az elhangzott szó megtermi átkos gyümölcsét. Hány emberi élet, amely sokat ígérően indult, tört ketté káros beszédek miatt, s mert mindazt, ami igazán nagy és szent volt előtte, valaki felelőtlenül sárba rántotta!

»Az emberek számat adnak majd az ítélet napján minden kimondott szóról.«

Keresztyének vigyázzatok!

Jelöljék magukat bár Krisztus keresztségével, énekeljenek halleluját, keresztkedjenek meg Krisztus nevére, látogassák szorgalmasan a templomot, még bazilikát is építhetnek — nem különbözteti meg Isten gyermekét más az istentelenektől, mint az önfeláldozó szeretet.

Augustinus.

A nyári szünidőben egy üdülőtelepen több fiatal leány aludt közös hálószobában. A felügyelőjük beszélte, hogy milyen csodálatosan hat egyik leány a másokra, sőt egyik-másik szelleme uralja az egész szobát. Milyen különös az, hogy mi emberek ilyen hatást tudunk egymásra gyakorolni. Erdemes ezen kicsit elgondolkozni.

Milyen hatásnak engedsz?

Az Úr Jézus a hegyi beszédben azt mondta: »Vajjon a vak vezetheti-é a világtalant? Avagy nem mindketten a verembe esnek-é?« Megrázó kép. Vak ember áll az úton. Nem tudja, merre forduljon s kénytelen nyújtja ki a kezét. De mindenki gyorsan tovasiet. Végre jön valaki, aki megfogja a kezét. »Vezess!« — könyörög a vak, s nem veszi észre, hogy a kísérője is világtalan. Mi lehet a vége? Mind a ketten autó alá kerülnek. — E vakhoz hasonlóan nyújtjuk mi is tudatosan vagy öntudatlanul szívünk karját más emberek felé. Egyikünk sem állhat meg magában, szükségünk van másokra. Így kerülünk mások hatása alá. S ha a vezetőnk lelkileg vak, romlásba, kárhozatba visz bennünket is.

Talán van egy jó barátod, aki tetszik néked, műveltnek s mindenképpen magad fölött valónak tartod. Ha nem ismeri Jézust, vak. S ha vezetése miatt egykor a kárhozatba jutsz, vádolni fogod ott őt, azonban akkor már késő lesz.

Jól vigyázz, hogy kit követsz, s hogy milyen hatásoknak teszed ki szivedet. Hallgasd meg, milyen drágán hangzik Jézusnak a szava: »En vagyok a jó Pásztor. Az én juhaim hallják az én szómat.« Jézus örök életre vezérel.

Milyen hatást gyakorolsz másokra?

Ha egy követ állóvízbe dobunk, körülötte nagy távolságban gyűrűzik a víz. Így minden ember hatást gyakorol másra. Ez a hatás különböző méretű lehet. Ha nagy követ dobunk a vízbe, nagy gyűrű keletkezik. Így a világ szerinti nagy emberek szélesebb körben lehetnek sokakra hatással. Azonban a legkisebb bedobott kő körül is képződik gyűrű s a legjelentéktelenebb ember is gyakorolhat hatást másra.

Az ítélet napján vádolnak majd bennünket: »Te vagy az oka, hogy idejutottam. Te voltál a példaképem, akihez tartottam magam. S amikor te megvetted az Isten parancsolatát, én is úgy cselekedtem.«

Jól gondoljuk meg, hogy másoknak áldására vagy romlására vagyunk. Isten számonkéri tőlünk egyszer a mi testvéreinket!

Tégy te is így!

A télen történt. A városházán olcsó szennet osztottak s a szigorú tél folyamán sokat fagyoskodó szegények hosszú sorban tolongtak az utcán a szénre várakozva. Közöttük az öreg, magányos Erzséni néni is. Mindközelebb ért a bejárathoz s már előre örült, hogy hamarosan bekerülhet. Ruhája vékony és szakadozott volt s aznap még nem is reggelizett. Régen ez nem sokat jelentett volna, de ha az ember öregszik, s az egészsége is megrokkant, akkor már sokkal nehezebb az élet. Ennél a gondolatnál Erzséni néni mélyet sóhajtott. Sóhajtására a háta mögött visszhang támadt. Körülnézett és sovány, sápadt asszonyt látott maga mellett. »Miért sóhajt?« — kérdezte tőle. »Ha még csak magam fáznék« — panaszkolta a megszólított, »nem volna baj, de otthon fáznak a gyerekek«. Erzséni néni szó nélkül átengedte a helyét s csak csendesen mosolygott, amikor a másik hálálkodva köszönetet mondott.

Azután tovább várakozott, egyik lábáról a másikra állt, hogy ne legyen olyan hideg. Nem sokkal mögötte görcsös köhögés ütötte meg a fülét. Fialat leányka húzta össze magán silány kendőcskéjét, de a hideg északi szél kíméletlenül keresztülfújta rajta. Ebben a pillanatban vilámgyorsan terjedt a megdöbbentő hír: fogytán a szénkészlet. Erzséni néni másodszor is helyet cserélt...

Végre, végre lassan az ajtóhoz érkezett. »Hála Istennek!« — szakadt fel szívéből a sóhaj. Most meg a kis Mária került síró arccal eléje. »Nyomd meg a kilincset és menj be, mert másképpen nem kapsz szenet!«, de a kis Mária tovább sírt. »Elvesztettem a pénzemet!« »Menj na, s kérj gyorsan másikat.« Sírva rázta fejét a kislány: »Odahaza több pénz már nincsen.« »Nálam sincsen« — gondolta Erzséni néni, de nem mondta ki, hanem a meglévő pénzecskéjét csöndesen a kislány kezébe tette. »Tessék! Jól vigyázz rá, hogy el ne vesszen!« Megvárta míg Mária eltűnt az ajtóban s azután csöndesen hazament hideg szobájába. »Legyetek irgalmasok, mint a ti Átyátok is irgalmas.«

Miért élünk a világon?

Funcke Ottó beszéli el ifjúkori emlékeiből, hogy édesapja néki és testvérének milyen felejtethetetlen választ adott erre a kérdésre.

Hármasban sétáltak apjával az erdőben. Öreg asszony jött velük szembe, aki minden igyekezetével azon volt, hogy nagy köteg fát a hátára emeljen, azonban ereje kevésnek bizonyult. A két fiú ott állt és nézte a hiábavaló fáradozást. Mielőtt magukhoz térhetek volna, két arculütés érté mindkettőjüket jobbról és balról. Az

apjuk volt. Azután az édesapa odalépett az öreg asszonyhoz és felsegítette hátára a fát.

A fiúk könnyek között csodálkozva néztek atyjukra. »Fiúk, tudjátok, miért élünk a világon?« Nem tudtak mit felelni erre.

»Megmondom: az ember azért él itt a földön, hogy egymáson segítsen, egymásnak szolgáljon s ahol ezt nem teszik, ott kibírhatatlan az élet.«

„Miképpen mi is...“

Két szomszédos gyülekezet állandóan civakodott s nagy békételemségben éltek egymással. Minden kísérlet a békességre hiábavalónak látszott. Egy alkalommal, amikor ismét vitatkozásra gyűltek össze, felállt egy idősebb gazda s így szólt: »Emberek! A mi elődeink, mielőtt valami tárgyalásba kezdtek volna, először mindig imádkoztak. Jöjjetek, imádkozzunk mi is!« S elkezdte a Miatyánkot. Amikor az ötödik kéréshez ért, felemelt hangon mondta: »miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!« Azután elhallgatott s lassan végigjártatta tekintetét az egybegyűlteken. Minden jelenlővőre mély, ellenállhatatlan hatást gyakorolt. — Hány közösség és család él ma is úgy, hogy a Miatyánkot napról-napra imádkozzák: miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek! S az imádságuk napról-napra hazugság, naponként istenkáromlás s a tulajdon romlásukért, kárhoztatásukért való kiáltás.

Szükséges, hogy az élet terhe, gondja, baja közt, amelyek alatt roskadozunk, betöltsük Krisztus parancsolatját: »Egymás terhéért hordozzátok!« Ahol ezt nem gyakorolják, ott földre nyomnak a gondok.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Jún. 16. Lk. 6:36—42. Róm. 8:18—27. Mt. 5:13—16. Csel. 4:1—12. I. Kor. 14:34—40. Utalok arra, amit 11:2—16-tal kapcsolatban írtam. Isten teremtési rendje szerint fennáll a férfi előjoga a nővel szemben. Minden lelki adomány Isten parancsa alatt áll, amelytől nem lehet függetleníteni, különben felborul minden rend.

Jún. 17. Zs. 127. I. Kor. 15:1—11. Ez az Evangéliom: Krisztus meghalt bűneinkért, feltámadt, és megjelent mint élő Krisztus. Feltámadását az Írás és a tanuk serege igazolja. Akinek megjelenik és életébe belép — lehet a legmégilletlenebb — az kegyelmet él meg. E kegyelem csodás

munkássá teszi Isten országában, úgyhogy munkája nyomán Isten kegyelme hitet ébreszt.

Jún. 18. Ámos 1:1—2, 3:1—18. I. Kor. 15:12—19. Krisztus feltámadása maga után vonja a halottak feltámadását, viszont ha a halottak nem támadnának fel, ez azt jelentené, hogy Krisztus sem támadt fel. Ezen esetben az egyház ígéhirdetése hiábavaló és hazug volna, a hívők hiába hinnének, mert bűnből való szabadulásuk és megigazulásuk nem volna, a halottak pedig örökre a sírban maradnának. Nincs keresztyénség a Krisztus feltámadásában való hit nélkül.

Jún. 19. Ám. 4:1—13. I. Kor. 15:20—28. Krisztus feltámadt s ezért minden halott fel fog támadni, ahogyan Ádám halála miatt minden ember meghal. A feltámadás sorrendje: először Krisztus; azután viszsza jövelelekor az övéi; végül mindenki. Minden ellenség s így a halál fölött is uralmat vesz Krisztus. Az új világban nem lesz bűn és így halál sem. Azután Ő maga aláveti magát Istennek, mert feladatát elvégezte. Így lesz Isten minden mindenben.

Jún. 20. Ám. 5:1—24. I. Kor. 15:29—34. A halottak javára való megkeresztelkedés helytelen szokása is a feltámadásban való hitben gyökerezik. Halálveszélynek is miéért teszi ki magát Krisztus szolgája, ha nincs feltámadás? A feltámadás elvetése rombadönti az erkölcsi rendet, mert ha nincs feltámadás, akkor nincs ítélet. Akkor pedig: mitől félünk? »Együnk, igyunk, holnap úgyis meghalunk!«

Jún. 21. Ám. 6:1—14. I. Kor. 15:35—49. Milyen a feltámadásban nyert test? Nem ugyanaz, amely a sírba tetetik és ott elpusztul, hanem más, új test. A mostani testünk halandó, állapotá már e földi életben alacsonyrendű, erőtelen, gyalázatos, s még inkább az a halálban, ellenben a feltámadás teste halhatatlan, dicsőséges, erőteljes s mindenben megfelel a Lélek által munkált életnek.

Jún. 22. Jer. Sir. 3:22—32. I. Kor. 15:50—53. A mostani testünk nem lehet részese Isten országa dicsőségének. Ezért be kell következnie teljes változásnak: az Úr visszajövelelekor a halottak új testet kapnak, a még élők teste pedig egy pillanat alatt átváltozik: elpusztul és dicsőséges test lép helyébe.

Jún. 23. Lk. 5:1—11. I. Pét. 3:8—15a, Lk. 9:18—26. Csel. 5:34—42. I. Kor. 15:54—58. A feltámadás jelenti a teljes diadalt az élet ellensége: a halál, ennek oka: a bűn, ennek ereje: a törvény felett. Krisztus diadala ez, akiben van feltámadás. A feltámadáshit állít csak igazán erős lélekkel az Úr szolgálatába. A gyümölcs nem marad el.

Jún. 24. Zs. 128. I. Kor. 16:1—19. Szegények, szegény gyülekezetek anyagi tá-

mogatása keresztyén kötelesség. Tervszerűség hasznos. — Az ellenség által veszélyeztetett gyülekezetek látogatásában, beható gondozásában ne hagyjuk magunkat az ellenség által akadályoztatni; inkább buzdítson.

Jún. 25. Ám. 7:1—17. I. Kor. 16:10—14. Aki az Úr dolgát végzi, bátran végezze s a gyülekezet abban ne gátolja. A gyülekezet pedig legyen állandóan vigyázz-állásban, mert az ellenség sok és ravasz, maradjon sziklaszilárd a hitben és hűséges a krisztusi szeretetben. Különben elveszti önmagát.

Jún. 26. Ám. 8:1—14. I. Kor. 16:15—18. A család, amely Krisztushoz tért s hűségesen gondját viseli a többi híveknek, megérdemli a megbecsülést. Minden hívő, akit a szeretet lelke hajt, megbecsülést érdemel, szemben olyanokkal, akik mitsem törődnek egyházzal, gyülekezettel, lelkessel, ha mindjárt tiszttségeket viselnek is.

Jún. 27. Ám. 9:1—15. I. Kor. 16:19—24. Egymás köszöntése közösség kifejezése és ápolása legyen. Ha csókkal, »szent« csókkal, a krisztusi szeretet csókjával tör-ténjék. Maran atha, azaz Krisztus jött. Ezért átkozott, az Úr közösségéből kizsajozott az, aki Krisztust nem szereti. Az Úr kegyelme minden: kezdet és vég. Aki kegyelemből él, az szeretetben él. Így Pál. S mi?

Jún. 28. II. Tim. 1:1—7. Zs. 115. Ellenséges hatalmak fenyegetése idején kérjük az Urat, hogy dicsőítse meg nevét mint az élő Isten nevét. Ezt követeli igazsága és hűsége. Dicsőítse meg magát a »pogányok« holt bálványaival szemben, akik embereknek köszönik létezésüket s azokat romlásba döntik. A hívők Istenben bizzanak, akitől száll testi és lelki, földi és égi áldás az ő népére, népe pedig magasztalja Őt.

Jún. 29. Zs. 1. Zs. 84. Távol vagyok Isten házatól, ahol Igéje van s beszél velem: szívem emésztődik utána. Úton vagyok Isten háza felé: kérem és veszem az erőt, hogy oda is érjek s találkozásom lehessen Istenemmel. Isten házában vagyok: boldog vagyok, mert rám árad Isten orcájának fényes ragyogása. Napom és pajzsom Ő. Isten hajléka nyitva áll és vár...

Jún. 30. Mt. 5:20—26. Róm. 6:3—11. Mt. 21:28—32. Csel. 8:26—38. Zs. 86. Isten jó, kegyelmes, késédelmes a haragra, imákat meghallgató, nagy és egyedül Isten. En szegény, nyomorult, üldözött, erőtelen vagyok, de Istenhez kiáltok s egyedül Benne bízom. Tudom, hogy megkönyörül rajtam, megment a gonosztól, megtart, megerősít, megvidámít, megmutatja az utat, amelyen járnom kell s kézenfogva vezet. Az ellenség ennek láttára megszegyenül, én pedig dicsérem Őt. Dicsérem?

Z. H.